

Ombord på Gneral Gordon på väg till Honolulu-Kina.
den 15 febr.1948.

X Iskade alla nära och kära!

Nu har jag fått mej en plats på däck där jag kan sitta och skriva lite. Roligt att få tag i sin gamla skrivmaskin igen. I går em. lämnade vi San F. efter att ha varit i A. 2 1/2 månad. Den sista tiden var intressant om lite tröttsam. Vi ha besökt många församlingar och träffat så många trevliga människor. I Seattle bodde vi hos svensk-amerikanare som hette Nordin. Kan ni tänka er att det var inte mer än 5 minuters promenad från morbror Svante. Det var väl synd att Gud skulle ta hem honom innan vi hann dit, morbror som väntat på oss så länge och glatt sej så åt att vi kanske skulle komma dit. Vi var i alla fall och hälsade på hans gamla fru, som nu sörjer honom så förfärligt: "vi hade det så gott tillsammans sa hon och grät. Morbror låg och vilade på soffan men så kom det en bekant. Moster gick och öppnade för honom och då morbror hörde vem det var gick han ut i köket för att hälsa på honom. De gick sedan in alla tre och satte sej vi bordet och om ett par minuter reste sej moster för att gå ut i köket för att koka kaffe. Hon ha de lite mer än hunnit ut förrän den där vännen som kom på besök ropade: "Skynda sej in fru Moody". Morbror låg då på golvet. De vågade inte röra honom utan ringde efter doktorn med detsamma. Han frågade om han skulle ta honom till sjukhuset, men moster ville ha honom hemma och doktorn hade inget emot det, han såg förstas att det snart var slut. Han drack vatten några gånger, sista gången han bad om det var visst vid tre tiden och då såg fru M. att han såg lite underlig ut så hon kallade sin gäst och han förstod att morbror gått hem. Väl att gumman hade sällskap på natten. Hon såg ut som om hon snart skulle vara färdig lämna denna världen också. Hon hade en som och sonhustru som bodde en trappa upp. Lydia träffade jag bara i telefon, ringde flera gånger men hon var inte inne. Träffade henne på söndag ett par timmar innan vi skulle lämna. Hon ville att jag skulle skriva till henne. Underligt att vi skulle bo så nära Svates och ändå inte få träffa honom.

Jag är så glad att ni fått ett par paket åtminstone, har hört att många tusen paket var sönder och hade förlorat sina adresser. Var mest ängslig för Doris paket med hennes brudlaken (mina) och alla de små kinessakerna hon så gärna ville ha. Paketen jag sände från Chicago har väl kanske kommit vid det här taget? Skall be Olga Erikson sända lite mer kaffe, tycker det är jätteroligt att de ska ge er mindre än förut. Ståkers begerskorra.

Och jag som trodde att Hilma Vikström var lyckligt gift. Tokiga människor som förlovar sej den ene veckan och nästa vecka blir det slut. Hon är nog en kostig själ, så det kanske var väl för gubben att han inte hann att gifta sej. Gubben blev döpt i alla fall. Kanske någon av mina väskade syster kunde förarma sej över honom????!!!!

Ja nu är vi på väg till Honolulu. Vi är nu 900 passagerare och i Honolulu kommer det på något över 200. Det är kollosalt många kineser med, tror att hälften är kineser. Doris och Roy ni skulle känna er hemma. Vi är 18 i vår hytt 4 ungar som "sjuner" olika stämmer bittida och sent så man får inte mycken ro. Det värsta är att en av mammorna som har två barn slår sin ungar så de blir hysteriska. Att hon inte har bättre vett. Så är det tre gamla tanter och resten av oss är på god väg att bli gamla. Vi ha ialla fall gardiner för våra V.C. Doris det hade vi inte på Marine Perch! Rummet vi har är lika bättre för vi ha ett bord och ett par stolar och så tre handfat där vi kunna tvätta oss. Båten är stor och stadig och det är det viktigaste åtminstone för Oscar. Upp till nu har han varit till alla mål det vill säga fem mål, hoppas det fortsätter. Han har fått trevliga kamrater i hytten fyra missionärer och en armedoktor. De är bara fem i hans hytt, men han är ett däck under oss, men han har det så bra, det värsta är att han är så långt från mej, men han har två läkare i hytten så de ska väl klara honom. Den här gången ha vi fått plats alldeles vid dörren i matsalen så han kan komma ut fort ifall det behövs. De skrattade åt honom då han bad att få en plats nära dörren. Maten är rätt så bra. Om fyra dagar ska vi vara framme i Honolulu.

I går var det omöjligt att skriva, det gungade alldeles förskräckligt så det var inte mer än jämt att jag klarade mej. Var Oscar höll hus förstår ni. Jag stal mej dit en titt i går kväll innan jag gick till sängs. Allt vad som fanns på bordet rullade i golvet, stolen som jag satt i på däck gick sönder och jag av. Ja det var ruskigt. I dag är det bättre så Oscar sitter här jämte mej och ser beskedlig ut. Han kom upp på däck efter det han haft frukost. - Första sidan skrev jag kopia till er och barnen, men nu skulle jag skriva lite mera privat till er.

Nu till Herman. Som jag förut nämnde stod han en dag i kön då vi kom ut från matsalen. Såg honom sedan flera gånger då han kom till matsalen. En dag hände det att han kom just efter mej i kön, Oscar var bortrest. Han kom verkligen sedan och satte sej jämte mej vid bordet. Pratade om ditt och datt. En kväll kom han till Oscar och frågade om han skulle vilja visa Kinafilmen i hans församling på landet så skulle han ordna så att tre församlingar kom tillsammans. Jo det går nog måndag är den enda kväll jag har. Han hämtade oss med bil och vi åkte i 2 1/2 timma. Tänkte att han då skulle passa på och spåja något då vi var ensamma. Men nej då. På ett sätt var det lika bra för mej, men det hade också varit trevligt om han sagt något. Han verkar dock mycket nervös, ser väldigt mager ut. Han talade om i bilen att han tagit bort plåstret på ryggen just den dagen. Vad då sa jag? Jo han hade just blivit bra från en lungkatarr. Hur länge ha du legat? Legat? Jag har ingen tid att ligga. De skriver hemifrån och säger att jag skall ta det lite lättare, varför skall jag göra det Gud tar hand om mej. Jag sa också till honom att han borde tänka på sin kropp lite också. Ja jag är så trött ibland så jag orkar knappast upp på morron men då jag väl kommit upp så går det. Det kan gå till en tesa jag, men det kommer inte att gå i längden. Ack om jag bara fick hålla på med min församling och slippa läsa. Han körde oss ner till stationen och då vi gick in i bilen sa han till mej Du har gjort mej riktigt hemsjuk för Kina i dag på morron. Så han tänker nog i alla fall på Kina det har jag förstått flera gånger.

Jag talade ju vid en av Linstedts pojkar innan jag kom till St. Paul. Då jag sa att Herman kanske inte vill visa sej sa han Det är möjligt men det skulle inre heller förvåna mej om han kommer och hälsar och låtsar som ingenting. Han menar förstås att han gjort det enda rätta och att han själv får lida genom det och ett faktum är att han inte är sej kik sedan förlovningen blev bruten. Vi trodde att det var Doris som gjort slut. Någon annan flicka har han inte, han lever bara för sina möten och sin församling. Men ni ska tacka Gud att det blev slut, för jag tror inte att Doris kan gå med på alla konstiga ideer som han fått i huvudet. Allting är synd, jag är rädd för att det kommer att göra honom konstig till slut, han kan i alla fall inte hålla på att arbeta som han gör nu. Ja stackars pojke menar nog väl, men hur kommer det att sluta. Det var i alla fall lite underligt vatt vara tillsammans med honom så där och han inget sa. Nu såg han ju Doris på filmen och jag undrar vad han tänkte. Det var nog inte så lätt för honom. Jag har skrivit och talat om för Doris allt detta och hon tycker det är så synd om honom. Ack om man kunde hjälpa honom fick ha honom som patient och sköta honom som sådan, gör han inte det snart så kommer han att duka under. Ja jag är så rädd för att allt detta går på lungorna på honom. Han har ju varit med i kriget sedan allt detta som skett efteråt. Man får väl se Guds ledning i allt.

I morron kl. 6 på morron komma vi till Honolulu och stannar där till kl. 12 på natten. Då får Oscar i alla fall en dag som han kan gilla. De tröstar oss med att det kommer att bli ändå värre på andra sidan Honolulu. Det tar 8 dar till Yocohama och är det så att ni inget brev får därifrån så har det gungat för mycket. Då vi kom till Oakland hade vi 30 brev och 2 telegram som väntade oss och då vi kom på båten fick vi ytterligare 9 st. och ett stort paket. Det senare hade en fröken Matson skickat, 3 pund karameller. Vi träffade henne för första gången i Chicago. Hon och hennes mamma ha just varit i Sverige och hälsat på. Hon var förstjusande rar tog oss ut en hel dag visade oss museum m.m. och betalade mat och allt den dagen. Då skulle hon skaffa mej ett klockarmband, skulle ta det genom en församlingsmedlem så skulle jag få det billigare. Hon frågade om jag tyckte om det och jag sa att det var alldeles utomordentligt. Ja då får du det av mej sä till hon!!!! Alla möjliga ha skrivit till oss och önskat oss lycklig resa och vi kommer knappast ihåg vem det är. Nu är pappret slut, adjö till nästa gång. Oscar hälsar så mycket. Eran *Nella*